

Arrest

nr. 214 832 van 8 januari 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. VAN DER MAELEN
Leopoldlaan 48
9300 AALST**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 9 augustus 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 juli 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 oktober 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 november 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. VAN DER MAELEN die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 12 juni 2018 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Inzake deze aanvraag neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) op 4 juli 2018 de beslissing waarbij de

verzoekende partij wordt uitgesloten van het voordeel van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Deze beslissing wordt de verzoekende partij op 20 juli 2018 ter kennis gebracht.

1.2. Eveneens op 4 juli 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing die ook op 20 juli 2018 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“De heer

Naam + voornaam: [S.,M.]

geboortedatum: [1973]

geboorteplaats: [...]

nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 0 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene gaf geen gevolg aan de eerdere bevelen het grondgebied te verlaten dd. 20.02.2015, 03.03.2015, 05.10.2015 en 22.02.2016.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een tweede, derde en vierde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de formele en de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

In elk van deze middelen wijst de verzoekende partij op de door haar ingediende aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, en de aldaar ingeroepen gezondheidsproblemen. Zij stelt dat niet wordt gemotiveerd omtrent haar medische problematiek en hiermee geen rekening is gehouden. Zij betoogt nog dat geen rekening is gehouden met de gevolgen van een mogelijke stopzetting van de behandeling op haar gezondheidstoestand. Zij stelt in haar medische verblijfsaanvraag te hebben aangetoond medische problemen te hebben die een adequate behandeling noodzakelijk maken en deze niet te kunnen genieten in haar herkomstland, waardoor een tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing haar dreigt bloot te stellen aan onmenselijke of vernederende behandelingen.

2.2. De verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen als volgt:

“In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van het recht van verdediging, door een onduidelijkheid en dubbelzinnigheid van de motivering van de bestreden beslissing.

In de uiteenzetting van haar tweede middel verwijst de verzoekende partij naar artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet dd. 29.07.1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen.

Betreffende de vermeende schending van artikel 3 van de Wet van 29.07.1991 en van artikel 62 Vreemdelingenwet, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vevat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan werd besloten tot een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de beschouwingen van verzoekende partij niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verweerder de mening toegedaan dat dit aspect van het tweede middel van verzoekende partij onontvankelijk, minstens ongegrond is.

Voor het geval de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hier toch anders over zou denken en dus louter subsidiair, merkt de verweerder bijkomend nog op dat de beschouwingen die in de uiteenzetting van verzoekende partij voorkomen bovendien niet pertinent zijn.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt immers dat nopens de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet (de zogenaamde medische regularisatieprocedure) wel degelijk reeds een beslissing werd genomen door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging.

Meer bepaald besloot de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging op 04.07.2018 dat de verzoekende partij diende te worden uitgesloten van het voordeel van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, dit omwille van ernstige redenen van openbare orde.

Terwijl uit de stukken van het administratief dossier, meer bepaald de synthesesnota dd. 20.06.2018, eveneens blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging in toepassing van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft overwogen dat er geen medische contra-indicatie is voor een terugkeer naar het land van herkomst.

De verzoekende partij haar kritiek mist derhalve grondslag.

Terwijl ten overvloede moet worden benadrukt dat het louter indienen van een aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet geen enkele impact heeft op de verblijfssituatie van een vreemdeling, zodat niets verhindert dat gedurende de behandeling van de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) zou worden afgegeven.

Zie ook:

“In zoverre verzoeker de mening is toegedaan dat hem geen bevel om het grondgebied mocht afgeleverd worden gelet op het feit dat hij een aanvraag op grond van artikel 9ter van de

vreemdelingenwet heeft ingediend, dient gesteld dat het indienen van een aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet de overheid niet verhindert een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven wanneer de voorwaarden daartoe vervuld zijn.” (R.v.V. nr. 124.613 dd. 23.05.2015)

En ook:

“De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst erop dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9 ter Vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid van het thans aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten niet opschort (cfr. o.m. RvS 6 april 2000, nr. 86.715; RvS 22 juli 2002, nr. 109.500; RvS 6 februari 2004, nr. 127.903; RvS 3 juni 2004, nr. 132.035; RvS 3 juni 2004, nr. 132.036; RvS 7 januari 2005, nr. 138.946; RvS 20 november 2006, nr. 164.950), of zou verhinderen dat na het indienen ervan, nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (RvS 3 juni 2004, nr. 132.036). Zoals verzoeker zelf aangeeft in zijn verzoekschrift kan de rechtspraak betreffende artikel 9, derde lid Vreemdelingenwet getransponeerd worden op artikel 9 ter Vreemdelingenwet.

Het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9 ter Vreemdelingenwet heeft immers geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling en verhindert bijgevolg in principe niet dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.626). Verzoeker toont niet aan dat het algemene principe van behoorlijk bestuur geschonden werd.

Bovendien dient te worden benadrukt dat verzoeker niet aantoont dat er in casu een bepaling van materieel recht zou zijn geschonden, waaruit zou kunnen worden afgeleid dat het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9 ter Vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid zou opschorten van een bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (RvS 22 juli 2002, nr. 109.500; RvS 3 juni 2004, nr. 132.035; RvS 3 juni 2004, nr. 132.036).” (R.v.V. nr. 16.876 dd. 2.10.2008 en R.v.V. nr.25.910 dd. 10.04.2009)

En ook:

“de Raad ziet dan ook niet in waarom de bestreden beslissingen dienden te motiveren omtrent een hangend beroep dat werd ingediend tegen een beslissing aangaand een verblijfsmachtiging om medische redenen. Het gegeven dat dit beroep in concreto aanleiding heeft gegeven tot de nietigverklaring van deze beslissing (cfr punt 1.13) wijzigt niets aan de illegale verblijfsituatie van verzoekers. De Raad merkt nog op dat niets verhindert dat verzoekers een aanvraag tot verlenging van de uitvoeringstermijn van het bevel om het grondgebied te verlaten indienen om medische redenen.” (R.v.V. nr. 110.107 dd. 19.09.2013)

Zelfs indien nog geen beslissing zou zijn genomen nopens de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, dan nog zou zulks niet volstaan om tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing te besluiten.

Verweerder benadrukt evenwel dat uit de stukken van het administratief dossier duidelijk blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging reeds op 04.07.2018 besloot tot negatieve beëindiging van de betreffende aanvraag 9ter.

In de gegeven omstandigheden mist de kritiek van de verzoekende partij ook grondslag, daar waar zij meent dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging nog bijkomend nopens haar medische situatie had moeten motiveren in de bestreden beslissing.

Verweerder laat gelden dat het wel degelijk kan volstaan dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing rekening heeft gehouden met de medische situatie van de verzoekende partij, in die zin dat werd vastgesteld dat er vanuit medisch standpunt geen bezwaar kan worden weerhouden voor een terugkeer naar het land van herkomst.

Dienaangaande verwijst verweerder nogmaals naar de inhoud van de synthesenota dd. 20.06.2018.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Terwijl verzoekende partij zich ook niet dienstig kan beroepen op de vermeende schending van de rechten van verdediging.

“Het volstaat te stellen dat de rechten van verdediging op het administratiefrechtelijk vlak alleen in tuchtzaken bestaan. Derhalve zijn de rechten van verdediging niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet.” (R.v.V. nr. 1842 van 20.9.2007)

[...]

In een derde middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- het redelijkheidsbeginsel ;
- het zorgvuldigheidsbeginsel.

[...]

De kritiek van de verzoekende partij mist grondslag.

Verweerder laat gelden dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de krachtens artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet geheel terecht besloten tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging wordt in de bestreden beslissing ook uitdrukkelijk verwezen naar de toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

Terwijl de verzoekende partij in haar inleidend verzoekschrift ook nergens betwist dat zij inderdaad niet in het bezit is van de krachtens artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten voor binnenkomst én verblijf in het Rijk.

Daar waar de verzoekende partij aanvoert dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging geen rekening heeft gehouden met de hangende aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, kan verweerder volstaan met te verwijzen naar de repliek op het tweede middel van de verzoekende partij.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel inclusief.

[...]

In een vierde middel beroept verzoekende partij zich op een schending van artikel 3 EVRM, doordat geen rekening zou zijn gehouden met de mogelijke stopzetting van de behandeling en de gevolgen daarvan op de medische situatie van de verzoekende partij.

De kritiek van de verzoekende partij mist grondslag.

Hoger werd reeds voldoende aangetoond dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging reeds op 04.07.2018 besloot dat de verzoekende partij werd uitgesloten van het voordeel van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Bovendien, zo blijkt uit de synthesesnota dd. 20.06.2018, werd vastgesteld dat er uit het dossier geen contra-indicatie blijkt voor een terugkeer naar het land van herkomst, zodat de verzoekende partij zich niet dienstig kan beperken tot de bewering dat zij omwille van medische redenen niet zou kunnen terugkeren naar het land van herkomst.

Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op art. 3 EVRM. Een hypothetische schending van art. 3 EVRM volstaat op zich niet (R.v.St. nr. 105.233 dd. 27.03.2002, R.v.St. nr. 105.262 dd. 28.03.2002, R.v.St. nr. 104.674 dd. 14.03.2002, ...)

In casu geeft verzoekende partij volstrekt niet aan wat de uitzonderlijke humanitaire omstandigheden zijn die pleiten tegen de bestreden beslissing, niet in het minst nu verzoekende partij ter zake vaag blijft en geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken voorlegt.

Door in het verzoekschrift enkel te verwijzen naar artikel 3 EVRM en te stellen dat "een terugkeer naar het land van herkomst een onmenselijke of vernederende behandeling zal meebrengen" maakt de verzoekende partij een schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels."

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het

zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De verzoekende partij wijst op de door haar ingediende aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, en de aldaar ingeroepen gezondheidsproblemen. Zij stelt dat hiermee geen rekening is gehouden.

In dit verband, en wat de ingeroepen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel betreft, is het nuttig bijkomend te wijzen op het bepaalde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Dit wetsartikel bepaalt dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening dient te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van een vreemdeling. Deze wetsbepaling weerspiegelt hogere rechtsnormen, waaronder artikel 3 van het EVRM.

Gelet op het zorgvuldigheidsbeginsel, en rekening houdende met het bepaalde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dient dus te worden aangenomen dat pas kan worden overgegaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten nadat voorafgaandelijk rekening werd gehouden met de gezondheidstoestand en werd onderzocht of deze zich niet verzet tegen de afgifte van een verwijderingsbeslissing. Er dient voorafgaandelijk aan het geven van een bevel om het grondgebied te verlaten te worden nagegaan of de betrokken vreemdeling niet lijdt aan een ziekte die maakt dat zijn of haar verwijdering van het grondgebied in strijd komt met artikel 3 van het EVRM.

De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 293 en 388).

In casu had de gemachtigde van de staatssecretaris, gelet op de ingediende aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, kennis van het gegeven dat de verzoekende partij gezondheidsproblemen kent die volgens haar een terugkeer naar het herkomstland verhinderden.

Uit de bestreden beslissing zelf blijkt niet dat deze ingeroepen gezondheidsproblemen in rekening zijn gebracht.

Op basis van de stukken van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat de gemachtigde van de staatssecretaris op 4 juli 2018 eveneens een beslissing nam inzake de aanvraag om verblijfsmachtiging van de verzoekende partij op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij werd uitgesloten van het voordeel van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, op grond van § 4 van dit wetsartikel. Deze bepaling stelt als volgt:

“De vreemdeling wordt uitgesloten van het voordeel van deze bepaling, wanneer de minister of zijn gemachtigde van oordeel is dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene handelingen gepleegd heeft bedoeld in artikel 55/4.”

Deze bepaling heeft tot doel een vreemdeling die in beginsel is gerechtigd op het voordeel van de verblijfsmachtiging om medische redenen – en die dus heeft aangetoond te lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer een adequate behandeling ontbreekt in het land van herkomst of gewoonlijk verblijf – uit te sluiten van dit voordeel omwille van het bestaan van ernstige redenen dat de betrokkene handelingen heeft gepleegd bedoeld in artikel 55/4.

Op basis van de stukken van het administratief dossier dringt in casu de vaststelling zich op dat de gemachtigde van de staatssecretaris de verzoekende partij heeft uitgesloten van het voordeel van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, zonder voorafgaandelijk evenwel te onderzoeken of al dan niet sprake is van een ziekte zoals bedoeld in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Een inhoudelijk onderzoek naar de ingeroepen gezondheidsproblemen, en naar het in de aanvraag ingeroepen risico op onmenselijke of vernederende behandelingen in het land van herkomst doordat een adequate behandeling aldaar volgens de verzoekende partij ontbreekt, werd niet doorgevoerd. Er blijkt dus niet dat bij het nemen van deze beslissing de gezondheidstoestand als dusdanig is beoordeeld en in rekening is gebracht. De gezondheidstoestand werd niet ter beoordeling voorgelegd aan een arts-adviseur.

In het licht van hetgeen voorafgaat, kan de verwerende partij in haar nota dan ook niet dienstig verwijzen naar de beslissing zoals deze werd genomen inzake de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, om te stellen dat de gezondheidstoestand van de verzoekende partij in rekening is gebracht bij het nemen van de verwijderingsbeslissing (zie ook: RvS 10 augustus 2018, nr. 12.936).

De verwerende partij verwijst in de nota met opmerkingen nog naar een intern document in het administratief dossier waaruit alsnog moet blijken dat de gezondheidstoestand van de verzoekende partij in rekening is gebracht. Het betreft een stuk van 20 juni 2018. Hierin kan worden gelezen dat er *“geen medische contra-indicatie [is] voor terugkeer naar het land van herkomst”*. Elke nadere toelichting ontbreekt hierbij evenwel volledig, waardoor het de Raad niet mogelijk is vast te stellen dat de gezondheidstoestand van de verzoekende partij zoals ingeroepen in haar verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet daadwerkelijk in rekening is gebracht en is beoordeeld. Nergens wordt zelfs maar melding gemaakt van de vermeldingen in het bij de aanvraag voorgelegde standaard medisch getuigschrift, zoals de concrete ziekte van de verzoekende partij en de behandeling die zij hiervoor volgens de behandelende arts noodzaakt. Nergens blijkt dat concreet werd beoordeeld of de verzoekende partij gelet op haar gezondheidsproblemen kan reizen zonder gevaar voor haar leven of haar fysieke integriteit. Evenmin blijkt dat concreet werd nagegaan of er ernstige aanwijzingen zijn dat er een reëel risico bestaat op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand met intens lijden tot gevolg of een aanzienlijke verkorting van de levensverwachting door het gebrek aan of toegang tot een adequate behandeling van de ziekte in het herkomstland (cfr. EHRM 13 december 2016 (GK), Paposhvili, nr. 41738/10, par. 183). In haar aanvraag had de verzoekende partij nochtans – met verwijzing naar allerhande stavingstukken – betoogt dat zij voor haar gezondheidsproblemen in haar herkomstland geen adequate behandeling kan genieten, waardoor zij het risico zou lopen onmenselijk en vernederend te worden behandeld. De bijzonder algemene vermelding in een stuk in het administratief dossier dat er geen medische contra-indicatie blijkt voor een terugkeer naar het land van herkomst laat de Raad *in casu* niet toe vast te stellen dat de gezondheidstoestand van de verzoekende partij zoals ingeroepen in haar verblijfsaanvraag daadwerkelijk in rekening is gebracht en is onderzocht bij het nemen van de bestreden beslissing.

Gelet op wat hierboven wordt besproken, stelt de Raad vast dat op basis van de stukken die voorliggen niet blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing daadwerkelijk rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden van de verzoekende partij, in het bijzonder haar gezondheidstoestand. Een zorgvuldig en volledig onderzoek van de gezondheidstoestand van de verzoekende partij, waarvan de gemachtigde van de staatssecretaris wel degelijk op de hoogte was, blijkt niet.

In zoverre de verwerende partij in haar nota met opmerkingen nog stelt dat de verzoekende partij niet aantoonbaar dat het voor haar omwille van haar gezondheidstoestand niet mogelijk is om het grondgebied te verlaten, gaat zij eraan voorbij dat de verzoekende partij haar gezondheidstoestand in haar eerdere verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk heeft voorgelegd aan het bestuur. De verwerende partij had hier dus kennis van en bijgevolg kwam het haar toe hiermee rekening te houden bij het nemen van een verwijderingsbeslissing. Er blijkt niet dat zij dit heeft gedaan. Zij legt een verplichting bij de vreemdeling die op haarzelf rust (cf. RvS 26 juni 2014, nrs. 227.898 en 227.900).

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aannemelijk gemaakt.

2.4. Het middel is, in de aangegeven mate, gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een bespreking van de overige middelen dringt zich niet langer op.

3. Kosten

De verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 juli 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht januari tweeduizend negentien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

I. CORNELIS